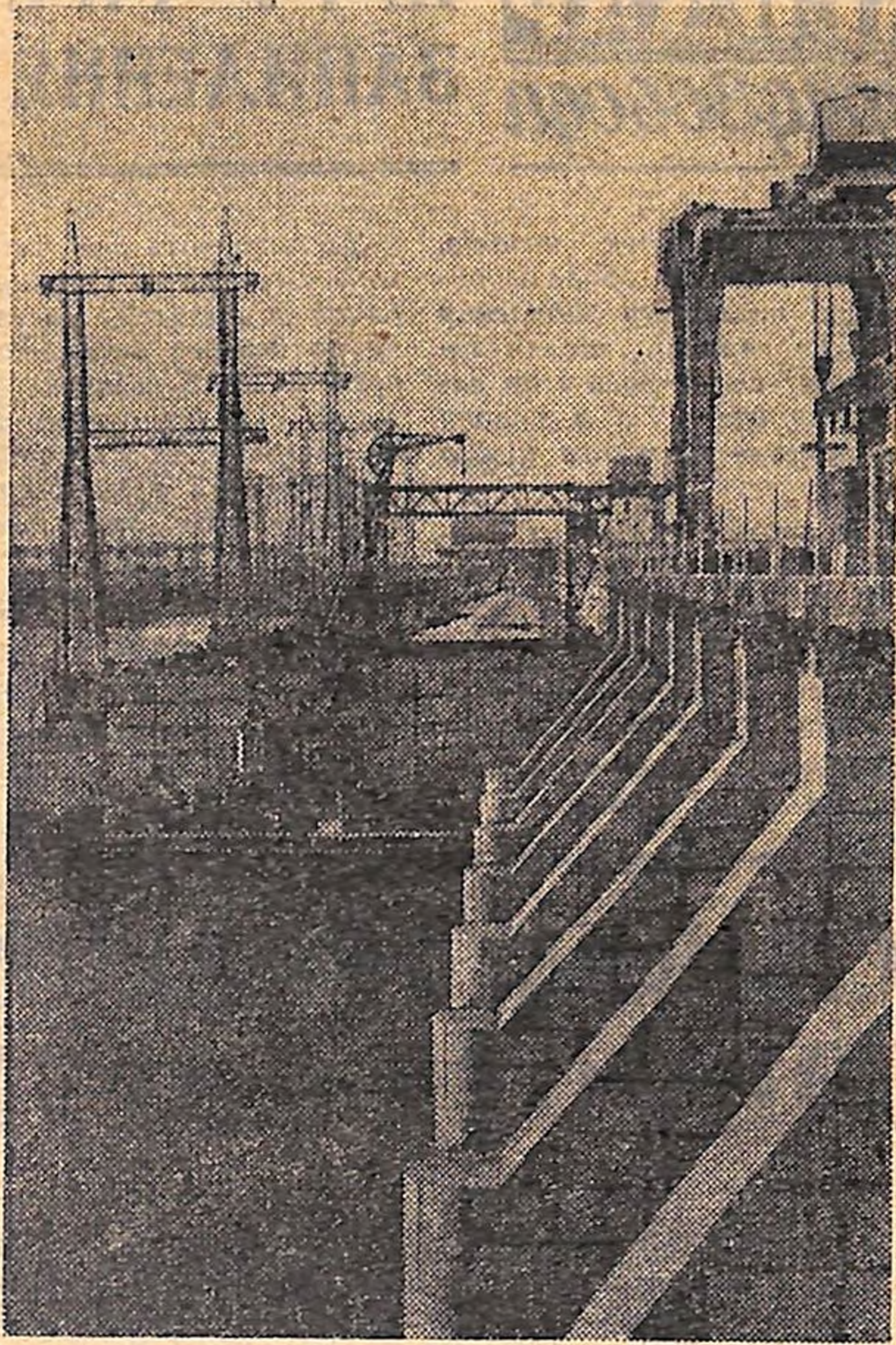

СЛАВА МУЖНІМ ПОКОРИТЕЛЯМ ДНІПРА!

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 91 (598)

Неділя, 29 липня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Товариш М. С. Хрущов знайомиться з сільським господарством Тульської і Орловської областей

ТУЛА, 27. (ТАРС). Сьогодні в Тульську область прибув Перший секретар ЦК КПРС і Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов. Разом з товаришем Хрущовим прибули члени Президії ЦК КПРС Г. І. Воронов, М. В. Підгорний, Д. С. Полянянський.

Вони ознайомилися з полями Тульської дослідної сільськогосподарської станції, потім поїхали на машинах в Орловську область.

Тут вони оглянули поля радгоспу «Волковський», колгоспів «Путь к рассвету» та імені Карла Маркса, радгоспу «Лубенський», розмовляли з керівниками господарств, з колгоспниками, робітниками радгоспів.

Керівники партії і уряду оглянули також колгоспні посіви колгоспу «Ленинское знамя».

На всьому шляху слідування по Тульській і Орловській областях товаришів Хрущова, Воронова, Підгорного, Полянянського палко вітали трудящі сіл і міст.

Після короткого відпочинку в селі Домаха Перший секретар Центрального Комітету КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов і перебуваючі разом з ним у поїзді товариші Г. І. Воронов, М. В. Підгорний, Д. С. Полянянський, яких тепло проводжали колгоспники, вирушили на автомашині у Мало-Боброво — одне з сіл колгоспу «Красное знамя». Тут відбулась хвилююча зустріч глави радянського уряду з трудівниками колгоспу. Голова сільгоспартії «Красное знамя» А. Д. Анучин від імені колгоспників палко вітав дорогих гостей. М. С. Хрущов подякував колгоспникам за теплий прийом і побажав їм великих трудових успіхів.

М. С. Хрущов і товариші, які його супроводять, оглянули посіви кукурудзи, розмовляли з колгоспниками і керівниками сільгоспартії.

М. С. Хрущов у курських гірників

ЖЕЛІЗНОГОРСЬК (Курська область), 28. (ТАРС). Вчора М. С. Хрущов разом з Г. І. Вороновим, М. В. Підгорним і Д. С. Полянянським відвідали кар'єр Михайловського залізничного комбінату.

Михайловські гірники і будівельники зробили справжній подвиг. За короткий час вони перемістили у відвали близько 22 мільйонів кубометрів породи.

Гірники продовжують нарощувати темпи робіт.

На диспетчерському пункті зав'язалася жвава розмова. Микита Сергійович цікавився перспективами розвитку рудника. Оглядаючи панораму кар'єру, М. С. Хрущов відмітив, що роботи виконуються переважно автомашинами, а це економічно невигідно. Недостатньо використовується залізничний транспорт. З зауваженнями М. С. Хрущова керівники рудника погодились.

Наприкінці розмови Микита Сергійович висловив задоволення тим, що побував на одному з рудників Курської магнітної аномалії.

X Пленум ВЦРПС

МОСКВА, 27. (ТАРС). Мадський засід в роботі сьогодні закінчив роботу X пленум Всесоюзної центральної ради профспілок.

На засіданні виступив голова ВЦРПС В. В. Гришин. Було заслухано й обговорено доповідь секретаря ВЦРПС О. О. Булгакова про дальший розвиток гро-

ти постанови.

Над безкраїм сріблясто-синім простором Кременчуцького моря шугають зграї чайок. Ніколи ще не знали вони в цих місцях такої широчини.

Налітають рвучкі пориви задніпровського легкокрилу, височенні хвилі у безсилій люті розбиваються об борти швидкохідних пасажирських теплоходів, вертких катерів, могутніх буксирів з караванами барж, що бовваніють на виднокрузі.

Та як би зовні не вередувало водосховище, його могутня лавина, втихомирена волею і розумом людини, навечно загнуждана у залізобетонну твердиню. Непохитно стоїть у своїй стрункій величі над Сивим Дніпром — Славутою красуня-ГЕС. В надрах її море безупину обертає лопасті дванадцяти могутніх турбін. Все це — підсумок героїчного подвигу, звершеного радянськими людьми на ударній комсомольській будові. Це твої ровесники, юний друже, у нечувано короткий строк — за якихось п'ять років — біля Табурищанського мису збудували новий потужний гідровузел.

Ти вже, напевне, багато читав про те, як виглядали тутешні місця до недавнього минулого. Контраст між тим, що було і тим, що є дійсно різкий. Його з документальною точністю зафіксували майстри світопису — фотографи. Поглянь на вміщені вгорі знімки, глибше вдумайся в їх зміст. Це допоможе тобі в якійсь мірі зрозуміти силу, велич і красу людської праці.

І все ж не так-то й легко підшукати слова і фотоілюстрації, якими можна було б в усій повноті передати, змалювати картину комуністичних перетворень на берегах Подніпрянщини. Історія, практика енергетичного будівництва досі не знала подібних стрімких темпів, якими зводився Кременчуцький гідровузел.

На дні колишнього котлована, під багатометровою товщею залізобетону навечно замурована бронзова плита з таким написом:

«СОЮЗ РАДЯНСЬКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ РЕСПУБЛІК. УКРАЇНСЬКА РСР

МІНІСТЕРСТВО ЕЛЕКТРОСТАНЦІЙ НА ОЗНАМЕНУВАННЯ 40-Х РОКОВИН ВЕЛИКОЇ

НАША ПЕРЛИНА ЕНЕРГЕТИКИ

ЖОВТНЕВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ЗАКЛАДНО БУДИНОК КРЕМЕНЧУЦЬКОЇ ГІДРОЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ.

1 листопада 1957 року». А вже через двадцять п'ять місяців, 5 грудня 1959 року, перший агрегат станції дав країні промисловий струм. А ще через одинадцять місяців був пущений останній 12-й агрегат.

За цими скупими відомостями — натхненна, невтомна праця, велика енергія людей, озброєних досконалою вітчизняною технікою. З її допомогою гідробудівники, серед яких було більше трьох тисяч комсомольців, виконали величезні об'єми робіт: перемістили понад 100 мільйонів кубометрів м'якого і скельного ґрунту, уклали півтора мільйона кубометрів бетону і залізобетону, змонтували 22 тисячі тонн металоконструкцій і устаткування. Такі масштаби будівництва мислими тільки в нашій країні, де господарем життя стала людина вільної праці, активний і свідомий будівник комуністичного суспільства.

Високий трудовий поряк людей, звершений на будівництві гідровузла, подвиг є втіленням кращих рис наших сучасників. Їх діла тепер линуць в піснях, оживають в полотнах художників, на екранах кінотеатрів.

Можна без перебільшення сказати, що навіки уславили свої імена у мирній битві на Дніпрі такі чудові люди нашого часу, як Дмитро Коваленко, Василь Харитонов, Іван Будник, Михайло Карпов та інші. В ритмі трудовому вони й самі іноді не помічали величі своїх справ. Їх відзначила рідна Вітчизна, удостоївши кожного високим званням Героя Соціалістичної Праці. Сотні кращих з кращих учасників будівництва гідровузла нагороджені орденами і медалями. Труд цих людей оточений загальнонародною шаную, повагою.

Партія і уряд високо оцінили подвиг кременчуцьких гідробудівників. Ця оцінка окрилює людей на нові діла. З Кременчуцького гідровузла щоразу надходять нові і нові радісні повідомлення. В енергетичне серце республіки вже влилося понад 2 мільярда кіловат-годин електроенергії. Колек-

тив експлуатаційників ГЕС достроково, ще 14 червня виконав піврічний план виробництва електроенергії. Ще раніше, в кінці травня

станція вперше з моменту пуску досягла проектно потужності, а в один з днів червня знач-

но перевершила її. Додамо, що проектна потужність Кременчуцької ГЕС становить 625 тисяч кіловат. Якщо нагадати, що кожний кіловат потужності замінює фізичну працю двадцяти чоловік, то неважно підрахувати, що гідроелектростанція виконує роботу 12,5 мільйона чоловік, тобто всього населення Данії і Бельгії разом взятих.

В розміреному гулі потужних агрегатів Кременчуцької ГЕС, як і багатьох інших гідроелектростанцій на Волзі, Дніпрі, Ангари, ясно чується гімн ленінським ідеям електрифікації країни.

І тепер, коли ми з особливим хвилюванням згадуємо буденні і, разом з тим, величні епізоди будівництва Кременчуцького гідровузла, хочеться на повний голос сказати:

— Сяй же у віках сузір'ям вогнів дорожінна перлино енергетики! Ще яскравіше освітлюй нам шлях до комунізму!

В. КРАМАРЕНКО.

Юлія Кошкіна — геодезистка. Разом з своїми товаришами-комсомольцями вона бере участь у спорудженні найпотужнішого в Радянському Союзі і Європі заводу збірного залізобетону в районі Кременчуцького гідровузла. Від уважності і вміння дівчини залежить точність здійснення проекту в натурі. Тому Юлія робить все акуратно і вправно.

На знімку: Юлія КОШКІНА.

Фото Г. Чобітка.

ДРУЗІ, НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ: Підготовка до збирання качанистої Перед вирішальним наступом

У ВІДПОВІДЬ на рішення березневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України комсомольці та молодь Новомиргородського району взяли підвищені зобов'язання по вирощенню високих врожаїв кукурудзи. Вони дали слово одержати на кожному з 4500 гектарів по 50 центнерів сусого зерна та на площі 1500 гектарів — по 350 центнерів зеленої маси.

Види на врожай чудові. Це результат того, що весняну сівбу проведено більш організовано, якісно і в стрілі строки, дбайливо доглянуто посіви.

У колгоспах району і в Капітанівському цукрокомбінаті створено 68 комсомольсько-молодіжних ланок та 22 молодіжні агрегати по вирощуванню кукурудзи. Силами комсомольців та молоді на кожний гектар було внесено в середньому по 12 тонн органіко-мінеральних добрив.

Милують око посіви чудесниці на комсомольській ділянці артілі імені Енгельса, де секретарем комсомольського комітету Іван Нецький.

Тут кукурудза вирощується без затрат ручної праці. Друзі чудесниці організували старанний догляд за посівами на всій площі в 78 гектарів. Якщо запитати тут першого-ліпшого колгоспника, яка найкраща ділянка кукурудзи в колгоспі, він, не вагаючись, відповість: «Комсомольська». Під контролем вожака комсомолі двічі пробороновано посіви, проведено своєчасне спускування міжрядь.

Хороші види на врожай кукурудзи в ланках Олени Десаги з колгоспу імені Щорса, Іллі Череватого з колгоспу імені Кірова, Валентини Савраненко з колгоспу імені Суворова. Ці ланки та агрегати провели тут дво-і триразовий міжрядний обробіток посівів, на більшості площ зробили пасинкування рослин.

Однак недоліком є те, що комсомольці і молодь деяких господарств недостатньо організували підживлення посівів кукурудзи. А цей важливий захід позитивно позначився б на підвищенні врожайності, особливо в умовах цього року, коли випадають часті дощі.

Основною ділянкою роботи комсомолу зараз є підготовка до силосування чудесниці та збирання її у повній стиглості. Райком комсомолу разом з первинними організаціями планує створити в кожному колгоспі та

радгоспі комсомольсько-молодіжні бригади по силосуванню кукурудзи, комсомольські штаби по охороні та збереженню врожаю.

Головне завдання комсомольського штабу, організованого при райкомі ЛКСМУ, — контроль і допомога колгоспним і радгоспним комсомольським штабам в охороні та збереженні врожаю. Зараз комсомольці району зайняті підготовкою до силосування — лагодять техніку, силосні споруди. Адже збирання буде нашим основним екзаменом на трудову зрілість.

М. ПАШОЛОК,
секретар Новомиргородського райкому ЛКСМУ.

Це — Алла Тенченко, лаборантка Кіровоградського олійжиркомбінату, вміло і якісно проводить Алла лабораторні аналізи, хоч працює всього другий рік. Дівчина встигає всюди: по чергувати дружинником, сходити на репетицію, потанцювати і поспівати в клубі, організувати цікавий вечір відпочинку чи культпохід. Адже їй, заступниці секретаря комсомольської організації комбінату, треба всюди і в усьому встигнути. Неспокійне життя у Алли. Зате, яке воно змістовне!

На знімку: Алла ТЕНЧЕНКО.

ДОДАТКОВЕ ШТУЧНЕ ЗАПИЛЕННЯ

ШТУЧНЕ запилення є важливим агротехнічним заходом, який підвищує врожайність і сортові якості насіннєвого матеріалу сільськогосподарських рослин. У виробничих умовах колгоспні штучне запилення збільшує врожай кукурудзи в середньому на 4—5 центнерів з гектара. Затрати праці на цю роботу невеликі — від 0,25 до 2 робочих днів на гектар посіву.

Кукурудзу запилюють в період мисової появи прий-

мочок з обгортки качанів. У сонячні дні збирати пилок і провадити запилення краще вранці, після того, як спаде роса і до настання спеки, а в жарну погоду — протягом цілого дня.

З кращих здорових рослин достиглий пилок збирають в паперові кульки, дерев'яні коробочки тощо, а потім, проходячи вздовж рядків, наносять його на приймочку качанів щіточкою з м'якої шерсті.

Застосовують ще простіший спосіб — струшують пилок з волотей, проходячи по масиву кукурудзи з натягнутою вірвокою. Коли на стеблах багато пилку, можна просто пройти міжряддям і руками струшувати пилок, який розсипатиметься в усі боки.

Оскільки качани кукурудзи розвиваються неодноразово, запилення треба проводити в два-три рази, з проміжком в три-п'ять днів.

ПРАГА,
1947.

Вперше голубе полонинце фестивального пранора піднялось влітку 1947 року в столиці Чехословаччини — Празі. 17 тисяч молодих людей 71 країни заявили про підтримку руху молоді за національну незалежність Китаю, Греції, Індонезії та інших країн.

На Празькому фестивалі вперше прозвучав Гімн демократичної молоді, написаний радянським композитором Анатолієм Новиковим на слова поета Льва Ошаніна. Слова Гімна «Дети разных народов, мы мечтает о мире живем» виражає думи, сподівання молодого покоління.

БУДАПЕШТ,
1949.

Вже на II Всесвітньому фестивалі, який проходив у серпні 1949 року в Будапешті, зібрались представники молоді 90 країн.

Відмінною рисою Будапештського фестивалю був його яскравий виражений бойовий наступальний характер. «Молодь, об'єднується! Вперед за міцний мир, демократію, національну незалежність народів, краще майбутнє!» — під таким лозунгом проходила зустріч.

На II фестивалі юність землі поклялась «Довести до остаточної перемоги боротьбу за мир і щастя».

БЕРЛІН,
1951.

Третій фестиваль відбувся в період, коли західні держави посилено роздували «холодну війну». В серпні дні 1951 року трудящі Німечкої

СЛАВНА ТРАДИЦІЯ ЮНОСТІ СВІТУ

В ВЕСВІТНІ фестивалі молоді мають свою історію, свої чудові традиції. Вони перетворились в радісні, хвилюючі свята юності, які сприяють зростанню сил міжнародного демократичного руху молоді. Ідея проведення фестивалей зародилась на першій післявоєнній Всесвітній конференції молоді. Вона відбулась у Лондоні в листопаді 1945 року, де зібрались представники молодіжних організацій 63 країн. Від імені 30 мільйонів юнаків і дівчат різних національностей вони заявили про свою рішучість відстояти мир і свободу.

Демократичної Республіки гостинно прийняли в своїй столиці Берліні 26 тисяч посланців 104 країн.

Ніякі перешкоди не змогли завадити зустрічі молодих людей, які протягнули один одному руки дружби, братерства. Багатьом учасникам фестивалю відмовляли у виїзних візах, їх залякували, переслідували. Фашистська організація «Спілка німецької молоді» організувала на кордонах засідки, щоб перепинити шлях делегатів. Однак вилазки ворогів миру не зломити волю молодих.

На Берлінському фестивалі за видатні заслуги в боротьбі за мир радянській делегації присудили почесний приз — «Приз миру і демократії».

БУХАРЕСТ,
1953.

Активно йшла підготовка до свята юності в Бухаресті.

Влітку 1953 року в румунську столицю прибуло близько 30 тисяч юнаків і дівчат з 111 країн. В дні фестивалю відбулись перші міжнародні спортивні товариські ігри. В змаганнях, які по своєму розмаю і рівню майстерності не поступалися Олімпійським іграм, брало участь більше чотирьох тисяч чоловік.

ВАРШАВА,
1955.

З радістю готувалась до V Всесвітнього фестивалю, який відбувся влітку 1955 року у Варшаві. Підготовка охопила майже всі країни. Повсюдно вона пов'язувалась з боротьбою за мир, проти загрози атомної війни. Варшавський фестиваль вплинув у нову демонстрацію миролюбних прагнень молодого покоління. Польська молодь з відкритим серцем зустріла 30 тисяч гостей з 114 країн.

Учасники V Всесвітнього фестивалю прийняли звернення до молоді світу, в якому говорилось: «Ніхто не може перешкодити нам залізатися справжніми друзями і боротися в кожній із наших країн за те, щоб де-віз «Мир і дружба», навкреслений на прапорі фестивалю, став надбанням молоді всього світу».

МОСКВА,
1957.

Найвидатнішим із всіх свят молодого покоління був VI Всесвітній фестиваль молоді і студентів влітку 1957 року в Москві. Це була воїстиня грандіозна і хвилююча маніфестація молоді всіх країн світу за мир і дружбу. В фестивалі брало участь 34 тисячі юнаків і дівчат із 131 держави.

Завправили буржуазної пропаганди доклади чимало зусиль, щоб опорочити ідеї фестивалю, перешкодити молодим людям брати участь у ньому. На сторінках західної преси публікувались провокаційні матеріали і небезпечні проклами, країну Рад. Зустріч називали «комуністичною проагандистською затією». Але потоки наклепів не змогли перешкодити зустрічі молодих. Московський фестиваль пройшов з величезним успіхом. Став важливою подією міжнародного життя.

Успіху дуже сприяло те, що він проводився в нашій країні, яка послідовно виступає за мир, дружбу і незалежність народів.

Повернувшись додому, учасники фестивалю розповідали про велике свято юності в Москві, ділились враженнями про Радянський Союз.

ВІДЕНЬ,
1959.

В літні дні 1959 року прапор фестивалю було піднято в столиці Австрії — Відні. Там зібрались 18 тисяч юнаків і дівчат з 112 країн. Всесвітня зустріч молоді вперше проводилась в капіталістичній країні.

Важким був шлях делегації Чорні сили реакції прагнули зірвати фестиваль. На англійській, французькій і російській мовах щоденно виходила газета «Венские новости». Вона була друкованим рупором ворогів фестивалю. Але вороги і провокатори потерпіли крах. Фестиваль у Відні пройшов успішно.

Фестивалі привертають увагу світової громадськості. Безсумнівно, що і зустріч у Хельсінкі ще більше згуртує молоді в боротьбі за мир і дружбу.

С. ГЕРМАН
(ТАРС).

Народне господарство України в першому півріччі 1962 року

ТРУДЯЩІ України, як і весь радянський народ, перетворюючи в життя рішення XXII з'їзду КПРС, успішно борються за створення матеріально-технічної бази комунізму. Про це переконливо свідчать підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства республіки в першому півріччі 1962 року, підбиті Центральним статистичним управлінням при Раді Міністрів УРСР.

Так, план першого півріччя по загальному обсягу промислового виробництва виконано на 103,5 процента. Порівняно з першим півріччям минулого року збільшилось виробництво чавуну, сталі, прокату, нафти, автомобілів, тракторів, товарів народного споживання.

В першому півріччі здійснювались заходи по комплексній механізації і автоматизації виробництва, впровадженню передової технології. Технічний прогрес в усіх галузях народного господарства України, відзначається в повідомленні ЦСУ, здійснювався з ак-

тивною участю винахідників і раціоналізаторів. За 6 місяців у народне господарство впроваджено близько 230 тисяч винаходів і раціоналізаторських пропозицій, що дає понад 140 мільйонів карбованців економії в розрахунку на рік.

Продуктивність праці в промисловості порівняно з першим півріччям минулого року зростає на шість процентів. Від зниження собівартості промислової продукції в цілому по народному господарству України одержано за півріччя прибутку на 10 процентів більше, ніж за перші шість місяців 1961 року.

В колгоспах і радгоспах план весняної сівби, з врахуванням пересіву загинлих озимих, виконано на 105 процентів. Посівні площі сільськогосподарських культур становлять 34,3 мільйона гектарів. На 3 мільйони гектарів більше, ніж у минулому році, посіяно кукурудзи.

Тривало даліше зміцнення матеріально-технічної бази колгоспів і радгоспів.

Сільському господарству в першому півріччі поставлено 21,7 тисячі тракторів в 15-сильному обчисленні, 7 тисяч вантажних автомобілів, 2,1 тисячі зернових комбайнів, 5,9 тисяч кукурудзозбиральних комбайнів та багато інших сільськогосподарських машин і устаткування.

Перевиконаний план перевозок залізничним та морським транспортом.

Обсяг роздрібного товарообороту державної і кооперативної торгівлі становив за півріччя 6,9 мільярд карбованців, або 100,6 процента до плану.

У першому півріччі споруджено та здано 3 мільйони квадратних метрів житлової площі, або на 30 процентів більше, ніж було збудовано за шість місяців минулого року.

Підсумки першого півріччя 1962 року, говориться в повідомленні ЦСУ, показують, що трудящі Української РСР за минулий період добились дальших успіхів у розвитку всіх галузей народного господарства, науки, культури і охорони здоров'я.

Завправили буржуазної пропаганди доклади чимало зусиль, щоб опорочити ідеї фестивалю, перешкодити молодим людям брати участь у ньому. На сторінках західної преси публікувались провокаційні матеріали і небезпечні проклами, країну Рад. Зустріч називали «комуністичною проагандистською затією». Але потоки наклепів не змогли перешкодити зустрічі молодих. Московський фестиваль пройшов з величезним успіхом. Став важливою подією міжнародного життя.

Успіху дуже сприяло те, що він проводився в нашій країні, яка послідовно виступає за мир, дружбу і незалежність народів.

Повернувшись додому, учасники фестивалю розповідали про велике свято юності в Москві, ділились враженнями про Радянський Союз.

Важким був шлях делегації Чорні сили реакції прагнули зірвати фестиваль. На англійській, французькій і російській мовах щоденно виходила газета «Венские новости». Вона була друкованим рупором ворогів фестивалю. Але вороги і провокатори потерпіли крах. Фестиваль у Відні пройшов успішно.

Фестивалі привертають увагу світової громадськості. Безсумнівно, що і зустріч у Хельсінкі ще більше згуртує молоді в боротьбі за мир і дружбу.

С. ГЕРМАН
(ТАРС).

Потрібне термінове втручання

Є кукурудза, та немає ланки

ПРИГАДАЛИСЯ мені комсомольські збори, що були у нас на початку року. Юнаки та дівчата другої бригади тоді брали зобов'язання виростити на 20 гектарах по 60 центнерів кукурудзи. Правління колгоспу виділило площу, транспорт для вивезення перелону. А райком комсомолу запис комсомольську ланку на чолі з Петром Ковалюком в свої списки.

Закінчили сівбу першими на комсомольсько-молодіжній площі. Потім старанно обробили посіви. Та все це робили механізатори. Члени ланки та й сам ланковий досі не показувались на ділянці. Один раз, правда, Петро проходив повз ділянку. «Навіщо її сапати, проривати. І так буде рости чиста», — міркував він. Але

й у цьому заслуга механізаторів, а не членів ланки. І шит з ім'ям ланкового, зобов'язання стоїть в полі для формальності. Адже ланка існує лише на папері і то в райкомі комсомолу. А П. Ковалюк в «героях» ходить.

Росте кукурудза висока, розкішна. Але не комсомольська вона, бо нічого не зробили юнаки і дівчата, щоб вибороти високий урожай. Правда, добрива взимку вивезли. Як доглядають ділянку механізатори — членів ланки зовсім не цікавить.

Говорю про це для того, що не можна приписувати чужу славу, тим більше ланці, яка зветься комсомольсько-молодіжною.

В. КОПЕЯКІН,
Колгосп імені XXII з'їзду КПРС
Добровеличківського району.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
29 липня 1962 р., 2 стор.

СЛОВО ПРО ТОВАРИЩА

ЯСКРАВОЮ картиною встають в мої пам'яті славетні подвиги моряків в дні Великого Жовтня, в роки громадянської та Вітчизняної воєн. В 1918 році я служив у Першій радянській військовій флотилії на Волзі, сформованій за вказівкою В. І. Леніна. Там зустрівся з Яковом Івановичем Осиповим, чудовим моряком, старим комуністом. Про нього й хочеться розповісти молоді.

Служили ми тоді на канонерському човні в гарматній обслугі. В бою під Казанню наш «Ташкент» був підбитий, загорівся і пішов на дно. Яків Іванович пішов у загін морської піхоти. Він брав участь у висадці десанта біля Свяжського мосту, при штурмі Казані і зарекомендував себе хоробрим воїном. Стікаючи кров'ю, він відмовився йти до госпітала, продовжував битися з ворогом до повної перемоги.

Казань... Котловка... Микола-Березівка... Ганюшкіно — всі ці назви тісно зв'язані з бойовою біографією десантників, яких очолював Осипов. При штурмі села Ганюшкіно моряки йшли в атаку по груді у крижаній воді і перемогли ворога.

За мужність і відагу Яків Іванович був нагороджений Почесною грамотою Революційної Ради республіки.

Вдруге мені довелося зустрітися з Я. І. Осиповим на Тихоокеанському флоті. Ходили ми походами по Японському, Охотському, Берінговому морях і Тихоокеані.

Зустрічався з цією відважною людиною в героїчні дні оборони Одеси і Севастополя. Під командуванням Осипова моряки-піхотинці по п'ять-шість разів на добу ходили в атаку на ворога. В східному секторі оборони Одеси проти полку морської піхоти наступали три фашистські дивізії. На

протязі 73 днів осипівці стояли на смерть, не відступаючи ні на крок. Радянське Інформаційне бюро повідомило 9 вересня 1941 року, що лише за три дні бітви першого полку морської піхоти знищили до двох полків противника, 4 танки, безліч автомашин, гармат, кулеметів, взяли в полон більше 200 ворожих солдатів і кавалерійський ескадрон з його командиром.

Так боровся за нашу Вітчизну ветеран громадянської війни Яків Іванович Осипов.

Під Севастополем полк морської піхоти за декілька днів звільнив від фашистів ряд населених пунктів. 2 листопада 1941 року при виконанні бойового завдання Яків Іванович загинув.

Осипівці дійшли до Берліна. І по яких би дорогах не вела їх війна, куди б не кидали трудові будні мирної праці — пам'ять про бойового командира живе в серцях вічно.

І. ОЛЕНЬ,
капітан 1-го рангу
у відставці.

Артисти Івановського великого драматичного театру — старі друзі кіровоградців. Вже двічі цей колектив приїздив на батьківщину корифеїв української сцени. В пам'яті наших глядачів ще досі живі спогади про бачені колись вистави митців з братньою Росією: «Вій, вітерець», «Для капітана», «Маскарад» та інші.

Четвертого серпня кіровоградці знову зустрінуться з іваноюцями, які перебувають на гастролях в нашу область. Гості привозять цікавий і досить різноманітний репертуар: «Океан» О. Штейна, «Втрачений син» О. Арбузова, «Весняні страждання» Ю. Кобріна та Л. Шароградського, «Прийдені і скривджені» Ф. Достоевського, однойменну інсценізацію відомого роману П. Мельникова (А. Печерського) «В лісах».

В цих спектаклях візьмуть участь народний артист РРФСР М. Колесов, заслужені артисти РРФСР К. Антипін, В. Шудров, Н. Євстаф'єва, А. Агафонов, Л. Раскатов, заслужена артистка РРФСР та ЧІАРСР Є. Євгенєва, заслужена артистка Киризької РСР К. Лунгерн та інші.

ПОЕТ МОРЯ

(До 145-річчя з дня народження
І. К. АЙВАЗОВСЬКОГО)

ЧИ МОЖНА знайти людину, яку не приваблювало б море? Море — це синонім свободи. Море породжувало жагу до боротьби, в ньому відтворювалися сила й мужність. З ім'ям Івана Костянтиновича Айвазовського в уявленні людей постає море. Але глибоко помиляється той, хто думає, що Айвазовський умів зображувати тільки море. За 63 роки натхненної творчої праці він залишив понад 6 тисяч робіт, з них 4 тисячі про море.

Таким же старанним художником зарекомендував себе Айвазовський і в іншому виді живопису. Під час поїздки з Криму до Петербурга він був зачарований красою українських степів і першим передав в картинах їх принадність. Його полотно «Весілля на Україні» по своїй майстерності не поступається роботам кращих майстрів пензля жанрового живопису кінця XIX століття.

Народився І. К. Айвазовський 17 (29) липня 1817 року в Феодосії. Він пройшов великий шлях удосконалення, створивши найкращі твори в кінці свого життя.

Перші російські мари́ни були написані вчителем І. К. Айвазовського, професором Академії художеств М. М. Воробієвим. З його майстерні вийшли також великі російські мари́нисти Л. Ф. Лагорио, О. П. Боголюбов та інші. Володіючи даром спостережливості, прекрасною зоровою пам'яттю та да-

ром композиції, Айвазовський рано переконався, що «вписати спалах блискавки або іскрістий хвіль з пурпур — неможливо». І тому він з наполегливою старанністю працює в майстерні, довіряючи пам'яті і інстинктивному уявленню.

Перед очима Айвазовського пройшло трагічне закінчене життя багатьох видатних людей першої половини XIX століття: Пущіна, Федотова, Іванова, Шевченка та багатьох інших. Леде не ставши жертвою царського свавілля, Айвазовський вирішив на все життя поселитися в своєму рідному місті Феодосії, подавши від Петербурга.

Батальний живопис Айвазовського став зрілим етапом бойових подвигів російського військово-морського флоту. Російський флот високо цінив свою художника. Коли Айвазовський відзначав 10-річчя своєї творчої діяльності, від Чорноморського флоту з Севастополя в Феодосію ішли його прийшов адмірал В. Корнілов з шістьма бойовими кораблями. 2 травня 1900 року на науковій конференції, присвяченій 50-річчю з дня смерті Айвазовського, представники командування Чорноморського флоту теж відзначили великі заслуги художника перед Вітчизною і перед російським мистецтвом.

Морські бої Айвазовський почав зображувати ще будучи учнем академії, після того, як під керівництвом М. Раєвського взяв участь в трьох військово-морських експедиціях до берегів Кавказу проти турецьких військ.

Айвазовський швидко відгукувався на громадські явища, які хвилювали передові кола російської громадськості. Він з увагою ставився до невільної боротьби малих народів, допомагав їм, подаючи грошову допомогу повстанцям.

Іван Костянтинович Айвазовський був ініціатором і натхненником багатьох громадських справ в своєму рідному місті. Він прагнув перетворити його в осередок культури на півдні Росії. Тому він вирішив створити у Феодосії картинну галерею, яку відкрив у 1880 році.

До відкриття феодосійської картинної галереї в Росії були доступні для огляду тільки два художні музеї — Ермітаж в Ленінграді (з 1852 року) і Рум'янцевський музей в Москві (з 1862 року). Навіть такі величезні скарбниці російського мистецтва як Державна Трет'яковська галерея і Державний російський музей були відкриті для народу лише в 90-х роках XIX століття.

І. К. Айвазовський прожив довге трудове життя, з роками ще втрачаючи гостроту почуття, ясності думки і майстерності. Помер великий художник 19 квітня (2 травня) 1900 року.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
29 липня 1962 р., 3 стор.

ДВАДЦЯТЬ ПОДЯК ВІД КОМАНДУВАННЯ

ДІПЬКА років тому із комсомольської організації села Наглядівки Компаніївського району був призваний на службу в ряди Військово-Морського Флоту Микола Ковальов.

Суворі морські будні. Та молодому воїну не звикати до труднощів. За короткий час Микола зарекомендував себе дисциплінованим моряком, чуйним товаришем. Трудлюбивість і виключна цікавість до техніки допомогли йому стати спеціалістом високого класу, відмінником бойової і політичної підготовки. За досягнуті успіхи М. Ковальов має двадцять подяк від командування корабля.

На знімку: М. КОВАЛЬОВ.

Записка в пляшці

СЕВАСТОПОЛЬ. У військово-історичному музеї Чорноморського флоту з'явився ще один документ. На клаптику паперу виведено олівцем: «21.09.42 року. «Бистрий».

Ми билися за щастя і не пожаліли своїх сил і навіть життя для досягнення цієї благородної мети. Нашу справу зроблено, ми йдемо навік, але думаємо, що виконали свою справу, і, гинучи в шій безодні, ми сподіваємось, що наші послідовники не забудуть нас ніколи.

Прощайте, товариші! Нас залишилось п'ять. Матроси: Христофорів, Носов, Вахрушев, Запорожець. К-н 2 рангу Баранов».

Багато років ця записка, що хвилює серце, лежала в плаваючій на хвилях заткнутий пляшці, яку знайшли в морі.

Можливо, хто-небудь з авторів цього листа лишився живим, можливо, про бойові справи п'ятірки зможуть розповісти колишні товариші по службі. Це допоможе відкрити ще одну сторінку ратних подвигів радянських моряків.

СПОРТСМЕНИ-ВОДНИКИ

Секція підводного спорту при Кіровоградському морському клубі ще зосім молода. Але вона вже налічує в своїх рядах 65 юнаків і дівчат. У вільний від роботи час молодь поспішає до Сугоклею на тренування. Хай нелегко на перших порах «мандрувати» під важкою товщею води: іноді і орієнтуватися, і поборюєшся за роботу акваланга — та труднощі увічнюються майстерністю. Вже цього спортивного сезону секція підводного спорту підготувала 20 третьорозрядників.

Об'єкти нашого фотореспондента зафіксував трьох спортсменів — ветеранів секції перед спуском під воду. Це — другорозрядник Арлікін Лещенко (зліва), третьорозрядник Віктор Косолапов та підводник другого розряду Валентин Горбенко. Мрійні, допитливі очі юнаків. Для них відкриває підводний світ всю свою чарівність і таємничість.

А ось і мужнє, вольове обличчя Валерія Добровольського. Коли ви побували на Сугоклі, то не раз бачили, як дзеркальною поверхнею води мчить овальної форми машина. Це — скутер. Ведуть його вправні руки юнака, який не раз брав участь в обласних та республіканських змаганнях.

Стрімкий поворот!.. Райдужна пелена води закриває скутериста, глядачі на березі (особливо, які бачать цю картину вперше) затамовують подих: гляди, ще й під воду шугоне. Але побовання марні. Валерій цієї весни виконав норматив першого розряду з улюбленого виду спорту. А це вже говорить про неабияку майстерність.

Н. ПАЛИВОДА.
Фото В. КОВПАКА.

Хіба тан годують?

падково почули такий діалог між студентами:

— Сьогодні те ж, що і вчора. Ми вчора попробували і викинули. Так що не варто купувати...

— Я ж їсти хочу...

— Котлети, хоч сокирою рубай. М'ясо як підметка.

— І дивись ти, керівники в тому Дмитрівському ССТ міняються, а поліпшення ніякого не видно...

І потім, Федьку, якщо приїдеш коли, обов'язково зверни увагу на столи. Зараз вони стоять надворі, бо літо ж... Та справа у тому, що їх, мабуть, ніколи не витирають, не миють. За столи гидко сісти. Який-то апетит буде? Підсилав би ти, Федьку, перцю керівникам споживчого товариства. Нехай би їм у носі закрутило.

В. ОВЧАРОВА,
Г. ТКАЧЕНКО.

А радіо все мовчить

Наше село Бежбайраки вважається радіофікованим. Тільки передачі слухаємо ми не часто. І лінія начебто справна. Та невправні люди працюють на радіо-вузлі. З їх вини і мовчить радіо. Це — Є. Череди́ченко і Л. Андрющенко. Ніякої управи на них немає: транслюють передачі, коли їм заманеться. Часто репродуктори мовчать тому, що хлопці займаються на

роботі «своїми справами» — пиячать на роботі.

От і з'ясуйте, Федьку, за що ми гроші сплачуємо? Заодно підкажи отим неробам, як треба працювати. А коли не допоможе, то в тебе ж є кропива — відшмагай їх добряче. Може влі-куеш.

Група колгоспників села Бежбайраки Рівнянського району.

Халтуру геть зі сцени!

ПРИ ТАРАСІВСЬКОМУ сільському клубі Вільшанського району створено агікультурбригаду. Нещодавно аматори побували в нашій Журавлиці. Колгоспники місцевої артілі імені Чкалова широким плечем солістам В. Ленюк та Б. Павлюку, танцюристам. А от репертуар читців викликав багато заперечень. В текстах гуморесок, репріз, скетчів зустрічаються такі «перли»: «У одного чоловіка після концерту змерла жінка, він мріє, щоб після другого змерла і теща». Або: «...мій племянник розумний: на п'ятому році життя покінчив курити».

Хочеться звернути увагу й на таке: оголошуються українські жартівливі частівки, а виконують вони чомусь російською мовою.

Широ дякуючи за концерт, журавлиці сподіваються, що його учасники прислухаються до цих критичних зауважень.

В. БАТОВСЬКИЙ,
Л. ПОЛІЩУК.
Голованівський район.

Юним гравцям — широкую дорогу

У спортивному товаристві «Динамо» розпочався розіграш першості товариства серед юнацьких (1946—1947 року народження) команд груп підготовки молодих футболістів при колективах класу «А» і «Б». Кіровоградцям на старті довелося зустрітися з тбіліськими одноклубниками (клас «А»). Перемігши з рахунком 4:2, вони позбавили права юних представників першого ешелону радянського футболу брати дальшу участь у змаганнях.

А ще раніше у чемпіонаті країни успішно виступила команда старшої групи юних динамівців Кіровограда. У своїй зоні, куди, крім них, входили вінницький «Локомотив», олександрійський «Шахтар», київське «Динамо», черкаський «Колгоспник», вона зайняла друге місце, поступившись лише перед двократним чемпіоном країни — київським «Динамо».

Можна без перебільшення сказати, що футбол у юних динамівців зараз на піднесенні. Про це говорить і той факт, що, починаючи з 1959 року, вони у розіграші першості країни займали спочатку останнє, потім третє, перше і, нарешті, друге місце в своїй зоні. В цьому не мала заслуга тренерів команди В. Третьякова та О. Новикова, які з душею ставляться до справи, вміло організують навчально-тренувальний процес, дбають про добру постановку виховної роботи.

Що ж, зростання молодих футболістів — дуже відрядне явище, тим більше, що команді майстрів класу «Б» дуже не вистачає резервів і що саме за рахунок юнаків слід в основному черпати поповнення. Адже на протязі трьох останніх матчів в команді досвідчених успішно виступав В. Поркунян — вихованець групи підготовки молодих спортсменів. А в ній є чимало таких, хто за своїми здібностями мало чим відрізняється від Поркуняна.

Це — С. Євсєєнко, А. Брайченко, О. Фрітче, М. Лютий, В. Капінус, В. Арутюнян, В. Петро та інші. При відповідних умовах дехто з них вже найближчим часом може стати врівень з ветеранами.

Нам здається, по-перше, що найбільш обдарованих юнаків старшого віку слід виділити в окрему групу І, крім основних навчально-тренувальних занять, працювати з ними додатково, готуючи у клас «Б». Більш інтенсивною повинна бути

підготовка й інших футболістів резерву. Але, на жаль, цьому перешкоджає відсутність необхідної спортивної бази. Взимку юнакам відводять дуже мало часу у палаці фізкультури спортивного клубу «Зірка», а літом те ж саме повторюється на стадіоні.

Говорячи про виховання зміни ветеранам, не мож-

на не відзначити, що розвиток дитячого футболу взагалі, в області і м. Кіровограді залишає бажати багато кращого. Розіграш першості товариств проводиться не кількома командами різних вікових груп, а лише колективами дорослих. Правда, цього року чемпіонат Кіровограда провадився з залюком двох команд — дорослих і юнаків. Але цієї вимоги дотримали лише чотири спортивних товариства до того ж розіграш був фактично зім'ятий: другого кола не проводилося.

Що стосується самостійних змагань молодих футболістів, то вони поки що обмежуються чемпіонатами колективів спортивних і загальноосвітніх шкіл. А скільки у нас є, так званих, «неорганізованих» команд вулиць, кварталів, околиць! На жаль, ними ніхто не цікавиться.

Думається, що обласній раді товариства «Динамо», міській і обласній радам Союзу спортивних товариств і організації слід зайнятися цими питаннями і створити кращі умови для підготовки молодих футболістів.

Р. МИХАЙЛОВ.

на не відзначити, що розвиток дитячого футболу взагалі, в області і м. Кіровограді залишає бажати багато кращого.

ГРАМЗАПИС НА КАРТОНІ

НОВА продукція Алрелівського заводу грамофонних пластинок — патефонні пластинки на картоні. Вони в кілька раз дешеві від звичайних і не бояться ударів. А виготовляються дуже просто: на картон наносять пластмасову плівку завтовшки лише в 200 мікронів, а потім з допомогою матриці штампують пластинку. Якість звучання таких пластинок набагато вища, ніж у звичайних.

А ось ще один зразок нових пластинок — сочевицеподібних. Вони трохи нагадують диск для метання: в центрі товщі, по краях тонші. Така конфігурація робить їх значно міцнішими, пластинки не деформуються під дією високої температури. Набагато сильніший і чистіший їх звук.

Незабаром нові пластинки з поліпшеним звучанням надійдуть у продаж.

(АПН).

Олександр ШКАБОН.

НЕПРИВІТНИЙ ГОЛОВА

Раз на зборах Хап Микола Кинув з докором слова: — Чом при зустрічі ніколи Не вітає голова! Ач, зазнався дуже рано У начальстві чоловік. Треба дати йому догану, Щоб затамилось повік. — Голова schoлився: — Люди, Тут вина вже не моя: Як же я вітаюсь буду,

Коли тільки стріну я, Хап гарганить сіно з поля, А Мокрина — буряки. Одвертаюсь поневолі, Бо вітатись не з руки... Спір владнали збори радо, Хоч і Хап протестував: Голова пишмився посади, Щоб він чуйність не втрачав.

ХВАЛЬКО

Котилася Бочка Із узвоза, Похвалялася до Вожа: — Поглянь, розгін, Розмах який! Для мене й Ельбрус Не страшний! Лише захочу — Миттю перескочу! —

Та... раптом на шляху — Цеглина, тухля! — Бах, трах!... На всі боки Посинались клепки. Мораль? Її не буде, люди, Бо мій сусіда гніватися буде.

НАПРОКАТ

П'ятьом він платить аліменти, Живе і з шостою невлад. Бо є дівчата, що відверто Любов дарують напрокат.

ДОРЕЧНЕ ЗАПИТАННЯ

В клітці мавпа скривилася, Бо якраз у цей час Біля неї спинилася Он стіляга якась.

Тут мій друг підійшов, Посміхнувся у вус: — Хто від кого пішов, Хто до кого вернувся?

Пісні повертаються

ПІСНЯ жила без паспорта. Але вона обійшла всю країну, її чули навіть в Австралії і Новій Зеландії. Вальс «На сопках Маньчжурії» — пісню, присвячену подіям російсько-японської війни, співало кілька поколінь.

І раптом знайшовся її творець. Ним виявився недавно померлий Ілля Шатов, диригент невеликого військового духового оркестру в Грузії.

Всесоюзне управління охорони авторських прав повернуло десяткам творів їх авторів і оголосило народове імена багатьох улюблених творів. Так сталося із дитячою пісенкою «В лесу родилась ёлочка». Її співали навіть наші бабусі, коли вони були дітьми. Порівняно недавно відшукався автор тексту — Раїса Кудашова. Їй тепер 84 роки, живе вона в Москві. Вона була курсисткою, коли написала дитячі вірші для новорічного свята. І тоді ж відомий композитор Олександр Бекман написав музику.

Раїса Кудашова протягом кількох десятиріч вчителювала. Тепер вона — персональний пенсіонер.

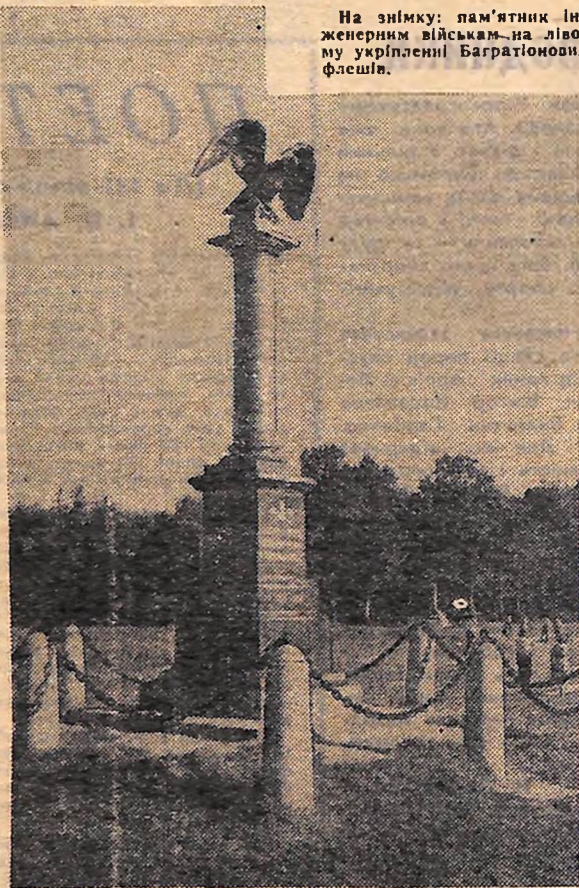
Петро Богородицький — фінансовий працівник, але це він в дні юності — понад півстоліття тому — написав музику до пісні «Плещут холодные волны». Студент Петро Богородицький на одній з вечірок виконав свій твір, і тут

же пісню підхопили. Вона пішла в народ.

Невідомий був і автор похоронного маршу «Вы жертвою пали». Його створив професор-медик з Барнаула Микола Іконніков. Миколі Іконнікову було дев'ять з половиною років, коли він створив цю мелодію. Це було наприкінці 80-х років минулого століття. Через десять років молодий музикант написав твір, присвячений пам'яті дитячий твір. Згодом, в розпалі першої російської революції, в Києві було випущено грамофонну пластинку із записом похоронного маршу. Через кілька місяців у революційній пресі появилися вірші, які автор призначав спеціально до цієї музики. Вони починалися так: «Вы жертвою пали в борьбе роковой...» Творцем тексту був П. Ханов. Гадають, що це — псевдонім Плеханова.

А ось пісню «Под окном черемуха колышется» багато хто вважає зовсім новою. Але виявилось, що ще 45 років тому одна відома циганська співачка співала пісню на той же текст. Музику до нього написав композитор Борис Фомін. Невідомо, що було з піснею потім, хто її підхопив і став переробляти на свій лад. Мелодія пісні стала зовсім іншою. Незмінним лишився тільки текст, (АПН).

На знімку: пам'ятник інженерним військам на лівому укріпленні Багратіонових флешів.

До 150-річчя Бородінської битви

Кутузовська хата

У Москві, на Кутузовському проспекті, в оточенні красивих базисоповерхових будинків стоїть маленька дерев'яна будівля.

Почуття гордості за героїчне минуле нашої Батьківщини сповнює кожного, хто переступає поріг цього будинку, названого народом «Кутузовською хатою». Тепер тут філіал Бородінського музею.

Півтора століття тому тут відбувалася історичне засідання військової ради. М. І. Кутузов, який головував на ньому, наприкінці говорив: «З втраченою Москвою не втрачено Росію. Першим обов'язком ставило зберегти армію і зблизитися з військами, які йдуть до нас на підкріплення. Саме тим, що уступили Москву, приготуємо ми загибель ворогові!»

Матеріали музею нагадують ті тяжкі дні, коли Москва перебувала під ярмом завойовників. У картинах, малюнках, документах відображені безчисленні наполеонівських солдатів — грабелі, вбивства, підпали.

Експозиція музею розповідає про те, як російський народ перетворив свою столицю в пастку для наполеонівських військ, про героїчні дії російських військ і партизанів.

Експонуються тут священні реліквії нашого народу: бойовий прапор Перновського піхотного полку, під яким російські солдати самовіддано билися з наполеонівськими завойовниками; прапор Сібирського народного ополчення, кавалерійські штандарти, тогочасна зброя. У музеї зберігаються також особисті речі М. І. Кутузова.

Перед «Кутузовською хатою» знаходиться братська могила трьохсот російських воїнів, які брали участь у Бородінській битві і вмерли від ран у Москві в 1812 році. На могилі встановлено монументальний обеліск із сірого граніту.

Радянський народ глибоко шанує пам'ять героїв дванадцятирічного року. В ці ювілейні дні значно зріс потік відвідувачів у «Кутузовську хату». Сюди приїждять радянські люди з різних кінців нашої Батьківщини.

ВЧИНОК ЛЮБИ ШТОМПЕЛЬ

В РЕДАКЦІЮ завітала вже немолода жінка. Вона сіла на стілець і почала розповідь:

— Хочу подяку одній дівчині висловити. Щоб про неї всі прочитали. Вона пожежу гасила, коли у мене сарай загорівся. Ви розумієте, сама ще дитина, а нарівні з дорослими встигла. Коли б не вона, не знаю, чи змогли б полум'я збити.

...Це трапилося однієї липневої ночі. Над літньою кухнею Іванових, що мешкають по вулиці Глиняній, спалахнули вогняні язички. Господарі прокинулись лише тоді, коли почули крики: «Пожежа! Горить!»

...Люба несподівано розімкнула очі. Перший погляд спросоння кинула на дзеркало. Чому воно таке багряне,

мерехтливе? Скочила з ліжка, кинулася до вікна, що виходило у сусідський сад. І все зрозуміла. У Іванових пожежа!

Майже роздягнута вибігла на вулицю, схопила відра з водою. Перелізла через паркан, по драбині піднялася на дах і вилила у вогонь перше відро. На допомогу їй вже бігли інші сусіди, розбуджені вигуками дівчини. Люба тягла воду з колодязя, допомагала виносити речі з кухні, поки не підоспіла пожежна машина.

Галина Яківа щиро вдячна Любі Штомпель, учениці 10 класу середньої школи № 4 за сміливість, проявлену на пожежі.

С. МАРКОВА.

М. Кіровоград.

ТВО редактора В. КРАМАРЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». Художній фільм «ЧЕТВЕРО ЗА ТЕПЛОЮ». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку, 1 год. 10 хв., 3 год. 4 год. 50 хв. дня, 7 та 9 год. 20 хв. вечора. На останньому сеансі податковий фільм «МІ ПОВАЖЛИВО УВЕСЬ СВІТ» та «СНІГОВА СПАРТАКІАДА».

Кінотеатр Імени Державинського. Для дітей «ЧПОЛІНО». Початок о 9 год. 30 хв. та 11 год. ранку.

Кінотеатр «Сивашець». «ІУДОВА СЕМІРКА». Початок: першої серії — о 3 год. 20 хв. дня та 8 год. 30 хв. вечора; другої серії — о 10 год. ранку. 11 год. 45 хв., 5 год. дня, 6 год. 45 хв., 10 год. 15 хв. вечора. Для дітей о 1 год. 30 хв. дня «РУШНИЦІ І ГОЛУБИ». На літньому майданчику «РОЗПОВІДЬ ЖЕБРАКА». Початок о 9 год. 30 хв. вечора. Перед початком фільму відбудеться зустріч з кінорежисером Іосифом Харитоновим.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00246.

Зам. № 4491.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.